

'Als je in bent voor
een thriller van formaat,
lees dan *Nachtschaduw*,
een ware pageturner!'

B.A. Paris

NACHT SCHADUW

THRILLER

Wendy Walker

Wendy Walker

NACHT
SCHADUW

De Fontein

1

Laura Lochner. Sessie nummer een.
Vier maanden geleden. New York.

Laura: Ik weet niet of dit wel zo'n goed idee is.

Dr. Brody: Het is aan jou, Laura.

Laura: Wat nou als jij probeert om me op te lappen en ik alleen nog maar dieper wegzak?

Dr. Brody: Wat nou als dat niet gebeurt?

Laura: Ik vind het eng om terug te gaan. Naar het verleden. Naar die nacht in het bos. Er ontbreekt nog steeds een stuk.

Dr. Brody: Het is aan jou. Jij bent de enige die daar iets over besluit.

Laura: Ik had het in mijn hand. Het wapen waarmee hij is vermoord. Maar die nacht heeft me niet veranderd. Die nacht heeft me doen inzien wat ik altijd al ben geweest.

Dr. Brody: Laten we daar dan beginnen. Vertel me over het meisje dat je altijd al bent geweest.

2

Laura. Gisteren.
Donderdag, 19.00 uur, Branston, Connecticut.

Lippenstift, kersenrood.

Ik kies deze kleur omdat hij zo fel en vrolijk is. Optimisme in een stiftje. En dat is precies wat ik vanavond nodig heb.

De gastenbadkamer bij mijn zus thuis is heel erg klein, met een schuin plafond en een piepklein ovaal spiegeltje. De lippenstift balanceert op de rand van een staande wastafel.

Ik smeer dat optimisme meteen op mijn lippen, zodat ik me niet kan bedenken. Dan de concealer. Twee streepjes onder mijn bruine ogen, en de donkere kringen van weken slapeloosheid verdwijnen. Roze blush kleurt wangen die al veel te lang geen zon meer hebben gezien.

Slapelozen slapen overdag.

Mijn zus, Rosie, heeft me een mooie jurk gegeven om aan te trekken. Zwart met kleine bloemetjes.

Doe eens een keer een jurk aan. Voel je je mooi in.

Rosie is net dertig geworden. Ze heeft een man en een peuter; Joe en Mason. Ze hebben een huis in de heuvels bij Branston, tien kilometer bij het stadje vandaan. En bijna twee kilometer bij de plek vandaan waar het allemaal begon. De straat waar we zijn opgegroeid. Deer Hill Lane.

Rosie zegt dat ze zelf nooit een gelegenheid heeft waarbij ze de jurk aan kan. De rok zit haar in de weg als ze achter Mason aan moet en ze is 's avonds te moe om iets anders te doen dan een biertje drinken in een kroeg in het winkelcentrum aan de rand van de stad. Ze zegt het alsof ze het mist dat ze niets beters te doen heeft dan zich opmaken en jurkjes aantrekken. Maar in werkelijkheid kan ze heel goed zonder zowel de jurk als de gelegenheden waarbij ze hem aan kan, want haar dagen zijn gevuld met dikke knuffels en giechelbuien en plakkerige zoenen op haar gezicht.

Joe, haar man, maakt het niet uit. Hij is stapelgek op haar. Ook al zijn ze al dertien jaar samen. Ook al zijn ze samen opgegroeid, in dezelfde straat. Ook al slaapt Mason bij hen in bed en ook al wonen ze in een oud huis waarin voortdurend geklust moet worden en ook al draagt Rosie nooit een jurk.

Hij is stapelgek op haar omdat ze heel veel snoezige jurkjes voor hem droeg toen ze jong waren, en omdat dat het meisje is dat hij nog altijd in haar ziet.

En zo'n meisje moet ik vanavond ook zijn.

Ik zoek mijn telefoon in een stapel handdoeken en kleren op de badkamervloer. Als ik hem heb gevonden, haal ik het profiel tevoorschijn en laat ik mijn hoop zijn gang gaan. *Jonathan Fields*. Zijn naam klinkt als een lied.

Jonathan Fields. Ik heb hem gevonden op een datingwebsite genaamd findlove.com; serieus; de naam zegt het al. Jonathan Fields is veertig. Zijn vrouw heeft hem een jaar geleden verlaten, omdat ze geen kinderen kon krijgen. Zij heeft het huis gehouden. Hij rijdt in een zwarte BMW.

Dat zei hij tegen me.

Jonathan Fields belde me. Hij zei dat hij niet van mailen of appen hield, omdat het veel te onpersoonlijk was. Hij zei dat hij internet-daten een verschrikking vond, maar dat zijn vriend zijn verloofde via findlove.com had gevonden. Het was niet zo'n app voor snelle seks.

Geen geswip. Het kost je een uur om je profiel op te stellen. Ze moeten je foto's goedkeuren. Jonathan Fields zei dat het net was of je oma een afspraakje voor je regelde, en daar moest ik om lachen.

Jonathan Fields zei dat hij vond dat ik leuk lachte.

Zelf vond ik dat hij een fijne stem had, en als ik er nu aan denk, stroomt er iets warmes door mijn lichaam. Ik voel mijn mond opkrullen bij de mondhoeken. Een glimlach.

Een fucking glimlach.

Ik heb hem van alles verteld over mijn baan, en daardoor was het gemakkelijker om hem bijna niks over mezelf te vertellen.

Ik heb een indrukwekkend cv, waarin ik alle hokjes keurig afgevinkt heb. *Princeton... een MBA aan Columbia... een baan op Wall Street!*

'Wall Street' is zo'n term die nooit verdwijnt, al is hij nog zo achterhaald. Ik werk in Midtown, vrij ver bij Wall Street uit de buurt, want die is helemaal onder in Manhattan. En het bedrijf waar ik voor werk is niet zo sexy als Goldman Sachs. Ik zit achter een bureau en lees dingen en schrijf dingen en hoop maar dat het ergens op slaat, want andere mensen binnen ons bedrijf sluiten deals op basis van het advies dat ik hun geef. Ik, een wicht van achtentwintig dat van een psychiater moet horen hoe ze zich dient te gedragen.

Jonathan Fields werkt bij een *hedge fund* in de stad, dus hij snapt wat mijn werk inhoudt.

Dat zei hij tenminste.

Ik heb hem niet verteld over mijn jeugd hier, over hoe ik in de bossen achter ons huis ravotte met de kinderen uit de buurt. Rosie en ik... en Joe, wiens familie verderop in de straat woonde tot hij naar de highschool ging en ze een huis dichterbij de stad kochten.

En ik heb hem niet verteld waarom ik er al die jaren weggebleven ben.

Ik gebruik geen social media, nooit, dus hij kan dat ook niet checken. Ik heb hem de achternaam van mijn vader niet verteld. Lochner.

Google weet Laura Lochner en de dingen die ze jaren geleden heeft gedaan, of niet heeft gedaan, nog steeds te vinden; wel of niet, daar is men nog steeds niet over uit. Sinds ik hier weg ben gebruik ik mijn moeders achternaam. Heart. Laura Heart. Ironisch, hè? Dat ik mezelf vernoemd heb naar dat deel in mij dat zo gebroken voelt.

Verzwijgen is niet hetzelfde als liegen.

Rosie heeft Joe's achternaam aangenomen, Ferro, dus er zijn in heel Connecticut geen Lochners uit onze clan meer over.

Ik heb hem niet verteld dat ik in mijn zusjes *minivan* rijd. Blauw is die. En vernederend. Ik ben aan het rondkijken naar een nieuwe auto, maar ik heb het gewoon zo drúk.

Er wordt op de deur geklopt. Ik doe open en zie Joe, die me schaapectig aankijkt. Hij is nog in pak, want hij komt net van zijn advocatenkantoor, maar hij heeft zijn das losgehaald en het bovenste knoopje van zijn overhemd losgemaakt. Joe is bijna 1 meter 90 en moet bukken voor de deurpost. Zijn buik puilt over de rand van zijn inmiddels te krappe broek. Maar hij blijft een knappe vent.

'Ik moet zeggen dat je die jurk aan moet doen,' zegt Joe, alsof hij zich ontmand voelt door over vrouwenkleding te moeten praten.

De stem van mijn zus klinkt galmend van beneden. 'Trek die vervloekte jurk aan! Die jurk die ik je heb gegeven!'

Joe glimlacht en geeft me het glas bourbon dat hij met beide handen vast had. 'Dat mens met haar grote mond. Moet je nagaan wat ons kind te lijden heeft.'

Ik voel mijn glimlach groeien en ik kan wel janken. Joe houdt van mijn zus. Zij houdt van hem. Ze houden allebei van Mason. *Liefde, liefde, liefde*. Het is overal om me heen en het maakt dat ik spijt heb dat ik zo lang weggebleven ben. Maar het herinnert me er ook aan waarom dat moest. De liefde is hier, maar het voelt altijd buiten mijn bereik.

Ik neem een slokje van de bourbon. 'Ja, nou ja, dat wist je van tevoren. Je bent met een Lochner getrouwd,' zeg ik.

Joe rolt met zijn ogen. Schudt zijn hoofd. ‘Hou maar op. Kan ik er nog vanaf, denk je?’

‘Ik denk dat het te laat is.’

Joe slaakt een zucht. Hij kijkt even naar de jurk die aan de douche-stang hangt. ‘Oké. Trek die jurk nou maar gewoon aan. En die vent... Ik mag hopen dat het geen zakkenwasser is, want dan krijgt hij een rotschop van me.’

Ik knik. ‘Gesnopen. Jurk. Rotschop.’

Dan vraagt hij: ‘Weet je zeker dat je hier al klaar voor bent?’ en ik voel mijn glimlach verflauwen.

Ik ben thuisgekomen vanwege een man, een verbroken relatie, en meer weten ze er niet van. Ik heb nog niet de moed gehad hun meer te vertellen. Ze zijn blij dat ik er weer ben. Superblij. En ik heb geen zin om daar verandering in te brengen door alweer een zwarte bladzijde in mijn leven te onthullen. Het feit dat ze me niet uithoren zegt me dat ze het ergste verwachten, en dat ze dat niet zo nodig hoeven te weten. Misschien willen ze wel even graag als ik geloven dat ik ben veranderd. Misschien worden we nu wel een gewone familie, omdat ik mezelf niet meer ben.

Maar ik snap natuurlijk ook best dat ze het een tikje extreem vinden dat ik onbetaald verlof heb genomen, terwijl mensen een moord doen voor mijn baan, en dat ik als volwassen vrouw bij mijn zus intrek, alleen maar daarom. Alleen maar omdat mijn relatie stukgelopen is. Een relatie met een man die ze nog nooit hebben gezien en waar ze zelfs nog nooit van hebben gehoord. Hoe erg kan het zijn geweest? Die vraag voel ik elke seconde van elke dag uit Rosies poriën sijpelen.

Ik denk na over Joe’s vraag. *Ben ik hier al klaar voor?* Ik kijk hem aan en haal mijn schouders op. ‘Waarschijnlijk niet,’ zeg ik.

Joe reageert sarcastisch. ‘Toppie.’

We hebben ditzelfde gesprek ook al gevoerd voordat ik naar boven ging. Joe liep in kringetjes rond, veegde het aanrecht schoon, en luis-terde naar het geronk van de afwasmachine, en was blij dat hij alles

weer in orde had nadat hij een hele dag had gewerkt. (Hij is ordelijk. Rosie niet.) Hij rent als een blije hamster in zijn rad.

Ga gewoon voor de gezelligheid. Hang er niet te veel aan op. Je hebt geen idee wat ik er voor over zou hebben om weer eens een avondje mijn handen vrij te hebben!

Rosie stompte tegen zijn arm en hij zuchtte dramatisch, alsof hij hunkerde naar zijn vrijgezellenbestaan. Het was een geliefd grapje tussen hen. Dan stond Rosie koffie voor me te zetten in de keuken, klagend over de lange dag die ze voor de boeg had. Joe die, als we 's avonds met zijn tweeën in de keuken stonden, ieder met een glas bourbon, zijn zwarte lokken naar achteren trok zodat ik zijn inhammen kon zien: *Moet je nou eens zien! Ik word kaal van verveling!*

Maar het enige wat ik zie is de waarheid. Ik zie het als ze Mason in hun armen nemen, of als ze elkaar snel een kus geven als ze denken dat ze alleen zijn. Ze kletsen maar wat.

Dat doen gelukkige mensen altijd, zodat wij ons ietsje beter voelen.

Onze vriend Gabe was er ook, met advies. Gabe was de vierde levenslange bondgenoot in de boevenbende uit onze jeugd. Hij woonde in het huis naast ons met zijn ouders en oudere broer, totdat die oudere broer eerst naar de militaire academie en vervolgens in het leger ging. Inmiddels woont Gabe in het huis waar hij is opgegroeid. Hij heeft het van zijn moeder overgenomen toen zijn vader overleed en zij naar Florida verhuisde.

Het is vreemd dat zij hier alle drie nog zijn. Precies op de plek waar ik ze tien jaar geleden achterliet.

Gabe is een jaar geleden getrouwd met een vrouw die hij via zijn werk heeft leren kennen. *Melissa*. Ze was een cliënt van hem, maar daar heeft hij het nooit over, omdat het 'raar en ongepast' is; zijn woorden. Gabe zit in de forensische informatica, waar hij soms werkt voor achterdochtige echtgenotes, wat Melissa ook was toen ze elkaar leerden kennen. Hij vond het bewijs dat tot haar scheiding leidde en nu is ze dus getrouwd met Gabe.

Hij is gelukkig, maar hij doet er niet weëig over. Ik vermoed dat er meer voor nodig is dan een baby om hem zo ver te krijgen. Melissa was kapot en Gabe mag graag van alles repareren, vooral mensen. Maar Melissa is ook een outsider wat Rosie en Joe betreft, en ook voor mij, nu ik weer thuis ben. Ze is vanuit Vermont hiernaartoe gekomen voor haar eerste man, en ze is hier gebleven voor Gabe. Het is moeilijk om haar in drie dimensies te kunnen bekijken.

Het helpt niet dat ze hier wordt getolereerd in plaats van verwelkomd, al proberen we dat allemaal te verbloemen. Ze is lang en zo mager als een lat, en daardoor voelt Rosie zich klein en dik, ook al is ze 1 meter 65 en weegt ze maar achteñvijftig kilo. Melissa vindt het niet prettig dat Joe zo veel vloekt, en ze krimpt elke keer ineen als hij de f-bom laat vallen. Waardoor Joe het alleen nog maar vaker zegt. Vorige week tijdens een barbecue lukte het hem om het woord vier keer in één zin te proppen. En ik, nou ja, ik ben een alleenstaande vrouw met een heel leven aan avonturen die we met Melissa's man hebben beleefd. Ze is te dom om onze vriendschap te kunnen bevatten.

Dus, zoals Joe altijd zegt als zij vertrekt en wil dat Gabe met haar meekomt: *fuck haar*. De boevenbende van Deer Hill Lane is lastig publiek.

Vandaag is Gabe gebleven toen Melissa wegging. Hij gaf me een vette knipoog en zei iets bemoedigends als: *Laura kan die vent wel hebben. Ze is altijd al stoer en onverschrokken geweest*.

Ik probeerde te glimlachen. Maar in werkelijkheid heb ik mijn geweldige baan achter me gelaten omdat een man mijn hart gebroken heeft. Dus zo heel stoer en onverschrokken ben ik nou ook weer niet. Ik ben niet bepaald een Lara Croft of Jessica Jones, die een spoor van slachtoffers achter zich laten. Er vallen geen mannen bij bosjes aan mijn voeten voor wie ik geen tijd heb omdat ik de wereld moet redden.

Het gesprek, zoals alle gesprekken ervoor, stopte voordat het span-

nend werd. Voor de slechte dingen die deze stoere, onverschrokken meid op haar geweten heeft. Hier, in dit stadje.

Mason roept om Joe. Mijn hart smelt van zijn stemmetje. Rosie heeft hem waarschijnlijk opgejut. Ik hoor het haar zo doen: *Mason... roep papa eens?* Ze zit op de bank met een glas wijn.

Joe rolt met zijn ogen. ‘Zal ik de bourbon hier laten?’ vraagt hij.

‘Wie van ons heeft het harder nodig?’ antwoord ik.

‘Goed punt.’

Joe neemt de bourbon mee en laat mij achter met de jurk en de make-up.

En de spiegel.

Ik had Jonathan Fields niet meteen gevonden. Ik was een beginnening op findlove.com en deed alles verkeerd. De eerste fout was dat ik een eerlijke beschrijving van mezelf gaf. Ik zei dat ik ‘onafhankelijk maar bereid tot concessies’ was, dat ik ‘liever tequila drink dan chardonnay, liever ga diepzeeduiken dan zonnebaden, liever op sneakers loop dan op hoge hakken.’ Ik zei dat ik niet wist of ik wel kinderen wil. Hoe beschamend.

En de ergste, kapitale misser: de foto’s. Die waren actueel en ongefilterd. Ik op een wandeltocht met een oude vriendin. Mason en ik, spelend in de voortuin. Ik in de keuken, in een T-shirt, mijn nietszeggende bruine haar in een staartje. Geen boobs te zien, voor zover ik die al heb.

Ik vond ze aantrekkelijk; dat wil zeggen, de foto’s (wat boobs betreft onthoud ik me van oordelen). Alles bij elkaar gaf het profiel een goed beeld van mij. De oude mij.

Toen we nog kinderen waren die door de bossen renden als een stel wilden, en de romantische liefde nog kilometers van ons af stond, hield mijn moeder altijd audiëntie in de keuken. Op een dag kwamen Rosie en ik ongemerkt binnen. Ik weet niet meer precies wat we thuis kwamen halen, maar we bleven op de drempel van de keukendeur staan toen we haar mijn naam hoorden zeggen tegen Gabe’s moeder,

mevrouw Wallace. Ik was zes, Rosie acht. Ze zaten koffie te drinken.

Ik weet het niet... Zo is ze gewoon geboren. Met vuisten in plaats van handen. Het valt niet mee om van haar te houden.

Die uitdrukking ben ik nooit vergeten. *Vuisten in plaats van handen.* De conclusie die ze daaraan verbond ben ik ook nooit vergeten. Rosie trok me mee naar buiten, waar ons niets kon gebeuren. Ze maakte een grapje en zei dat mijn moeder altijd alles verkeerd zag. Rosie probeerde me te beschermen voor woorden die me pijn hadden moeten doen, maar ik weet alleen nog dat ik trots was dat onze moeder me überhaupt had opgemerkt. Ik voelde me altijd onzichtbaar voor haar.

We hebben het er nooit meer over gehad; over hoe moeilijk het was om van mij te houden. Rosie kreeg Joe te pakken en klampte zich aan hem vast alsof hij de gouden ring in de carrousel was. En ik haalde mijn neus op voor alles wat maar een beetje vrouwelijk was, en sloeg alles van me weg met die vuisten-in-plaats-van-handen. De kleur roze. Glimlachen. Jurkjes.

In de liefdeswedren kon zij al lopen terwijl ik nog steeds aan het kruipen ben. Ze probeert me er nog steeds in op te voeden.

Ik kijk naar mezelf in de kleine ovale spiegel en kijk mezelf vermanend aan. Mijn bruine ogen en mijn nietszeggende haarkleur.

Nee, nee, nee.

Nee, dus. Niet omkijken. *Lippenstift, kersenrood...*

De oude Laura trof elke ochtend bij het opstaan een lege inbox op findlove.com. Geen enkele knipoog of like, geen berichten. En dus hielp Rosie me, ondanks de bezorgdheid die ze achter haar glimlach verborg, om mijn profiel aan te passen, en heeft de nieuwe ik nu een date met Jonathan Fields.

Ik trek de jurk aan, sla hem om mijn lichaam en knoop hem vast in mijn taille. We hebben altijd al dezelfde maat gehad, al heeft Rosie borsten en rondingen en hoge jukbeenderen en goudkleurige highlights die haar gezicht doen stralen. Ik denk wel eens dat ik die dingen

als klein meisje ook expres buiten de deur heb gehouden. Het staat mooi. Ik ben mooi.

Ik trek het enige paar hakken aan dat niet in een doos in de kelder opgeslagen is. Zwarte pumps. Ik kan nu niet meer terug.

Donkere kringen weggewerkt. Lippen felrood. Roze wangen. Mooie jurk. Ik ben vrouwelijk en spontaan. Slim maar gehoorzaam. Klaar om een plek in te nemen in het leven van een of andere vent, als een nieuw meubelstuk. *Een spijkerbroek of een feestelijk jurkje, het staat me allebei even goed.* Dat willen mannen, zeggen ze zelf. En dus zeggen vrouwen dat het zo is.

Het voelt onecht, maar wat ik voel doet er niet toe. Vanavond niet.

Rosie heeft het me geleerd; hoe ik sexy moet zijn, maar niet ordinair. Hoe ik intelligent overkom, maar niet intimiderend.

Het is een spel, Laura. Doe wat je moet doen om die eerste date te regelen. Daarna kun je jezelf zijn. Mensen weten pas wat ze willen als ze het voor hun neus hebben.

Ja. Dat klopt.

Joe was pragmatischer.

Mannen lezen zo'n profiel helemaal niet. Het gaat hun om de foto's en of ze er een stijve van krijgen.

Als ik probeer om het te begrijpen, denk ik wel eens dat ik gek word. De psychiater zei dat ik het hier zou vinden, thuis. Het antwoord op de vraag over mezelf en de mannen. Mezelf en de liefde. Waarom ik niet datgene in huis heb wat je moet hebben om het te vinden, en waarom ik het altijd van me af sla als het mij vindt. Ik, met mijn vuisten in plaats van handen. Het meisje van wie niemand kan houden. Hier ben ik dan.

Onze moeder was heel mooi en ze deed alles wat er van haar werd gevraagd. Ze zou een enorme hit zijn geweest op findlove.com. En toch ging onze vader bij haar weg toen ik twaalf was. Hij ging bij haar weg, bij ons, voor een vrouw die ouder was dan mijn moeder. Hij ging bij ons weg en verhuisde met die vrouw naar Boston. En nu woont

onze moeder in haar eentje in Californië, en komt ze nog steeds nooit verder dan een eerste date.

Onze vader heette Richard. Hij vond het vreselijk als mensen hem Dick noemde, waarom lijkt me duidelijk.

Ik heb Dick al zestien jaar niet gezien.

Ik ben het zat dat ik niet weet hoe het nu zit met mij en de liefde.

Maar vanavond stel ik geen vragen. Ik ga me niet afvragen waarom Jonathan Fields op mijn profiel heeft geklikt; of het was omdat hij een stijve kreeg van mijn nieuwe foto's of omdat hij mijn nepprofiel las en dat hem een goed gevoel over zichzelf gaf. Ik ben het allemaal zo beu. Ik ben er klaar mee. Ik wil dat het allemaal achter de rug is. Ik wil niet meer vechten. Ik wil gelukkig zijn, net als Rosie en Joe. Zo gelukkig dat ik ook net doe alsof het niet zo is.

Ik haal diep adem en pak de kersenrode lippenstift van het plankje. Ik doe het licht uit. Loop de deur uit, de trap af. Joe en Rosie staan in de keuken, waar ze iets aan het koken zijn met te veel knoflook erin. Gabe is terug naar zijn vrouw, ongetwijfeld met tegenzin. Maar toch, ik benijd hem omdat hij iemand heeft die op hem wacht. Hij baalt, maar hij is ook gelukkig. Niks is perfect. Ik zou ervoor tekenen.

'O!' Rosie houdt haar adem in. 'Je hebt de jurk aangedaan!' Ze stopt met koken en drukt haar rechterhand tegen haar hart, alsof ze trouw wil zweren aan de vlag. Ze weet niet of ze wel zo blij is dat ik een date heb. We bewandelen al sinds de dag dat ze me in New York is komen halen een smalle lijn tussen hoop en vrees. Maar het feit dat ik haar jurk aan heb geeft haar er op de een of andere manier een beter gevoel over. Misschien wordt het toch een gewone eerste date, als ik er zo mooi uitzie.

'Je ziet er heel leuk uit.' Joe knikt goedkeurend, als een leraar die je je proefwerk teruggeeft. Een leraar die geen viezerik is. Een proefwerk waar je een goed cijfer voor had.

'Dank je,' zeg ik met de glimlach die ik boven kwijtgeraakt was.

Ik voel blote armen om mijn blote benen, en als ik omlaagkijk, zie

ik een klein schepseltje naar me opkijken. ‘Lala,’ zegt Mason. Hij doet zijn ogen dicht alsof hij alles wat hij van me weet in zich opneemt, mijn geur, en mijn naam (nou ja, zo ongeveer) en het feit dat ik me nu ga bukken om hem op te pakken en hem een dikke zoen te geven. Dat is hij al snel zat en hij wurmt zich los, bloot op zijn luier na, maar vervuld van een onstuitbare blijdschap.

Ik vraag me af of ik me ooit zo heb gevoeld. Ik kan het me niet voorstellen.

Rosie geeft me haar autosleutels. ‘Je komt toch gewoon weer terug? Anders kun je een Uber bestellen...’

Ik neem de sleutels aan. Ik blijf niet lang weg met die man. Net lang genoeg om hem in vervoering te brengen. Rosie heeft me uitgelegd hoe dat werkt, en ik ga het nu eindelijk een keertje goed doen.

Ik neem de sleutels aan om daar zeker van te zijn. Als je zeker wilt zijn dat je niet in de verleiding komt, kun je beter in de minivan van mijn zus rijden dan je benen niet scheren. Ik kom vanavond gewoon weer thuis.

‘Vergeet het tasje niet!’ zegt Rosie. Ze wijst naar een zwart tasje dat bij de jurk past en dat op het aanrecht ligt. ‘Ik heb hem al leeg-gemaakt.’

Ik pak het tasje. Ik stop de lippenstift erin.

Ik loop naar de zijdeur, die uitkomt op de oprit.

‘Dus je komt weer thuis?’ vraagt Rosie nog een keer.

‘Maak je geen zorgen,’ zeg ik.

Ik schenk hun nog een laatste glimlach. Ze kijken naar me vanaf de andere kant van een nu stille keuken. Ik zie de hoop oplichten op Rosies gezicht, waardoor mijn eigen hoop uitdooft. Want ik zie ook haar diepgewortelde angst die er altijd is als ze naar me kijkt.

Ik zeg niets, slik de woorden in.

Je hoeft je geen zorgen te maken, want vanavond zal ik niet mezelf zijn.

Ik heb haar niet weten te overtuigen met de lippenstift en de jurk.

Wacht maar. Ik heb mijn oude ik boven op zolder achtergelaten. Dit keer heb ik alles goed gedaan. En ik heb Jonathan Fields uitgekozen. Een man met een keurige trackrecord in de sport van liefde en toewijding.

Geen zorgen, Rosie. Ik zie je morgenochtend.

Vanavond ga ik het precies doen zoals het hoort.

Al wordt het mijn dood.

Lees verder in *Nachtschaduw*

Eerste druk november 2019

Oorspronkelijke titel *The Night Before*

Oorspronkelijke uitgever St. Martin's Press, New York

Copyright © 2019 by Wendy Walker

The moral right of Wendy Walker to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2019 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Anna Livestro

Omslagontwerp Marry van Baar, op basis van het ontwerp van Olga Grlic, uitgave St. Martin's Press

Omslagillustratie © FoodAndPhoto/Shutterstock

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 4872 9

ISBN e-book 978 90 261 4873 6

ISBN luisterboek 978 90 261 5094 4

NUR 305

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.